

A klerikális reakció fokozódó támadásai elleni erőes védekezés szükségessége még élesebben veti fel, mint eddig, a klerikális reakció befolyása felszámolásának kérdését magában a Pártban.

A Politikai Bizottság erre vonatkozó 1949 november 10-i határozata óta értünk is el ebben a tekintetben komoly eredményeket. A vezetőség újráválasztásánál a klerikális befolyás alatt álló pártfunkcionáriusok jelentős részét kicseréltük és elmondhatjuk, hogy a párttag-ságunk túlnyomó többsége ennek a rendszabálynak a szükségességét megértette. De ezekkel az eredményekkel korántsem lehetünk megelégedve. Meglehetősen általános jelenség, hogy pártszervezeteink, elsősorban a vidéken,

a klerikális reakció támadásával szemben legfeljebb passzívan védekeznek, hogy népe-neveink félnek hozzájárulni ehhez a kérdéshez,

attól tartva, hogy a klerikális reakció elleni harc erőes folytatása átsap a vallásos meggyőződés elleni harcra és elidegeníti tőlünk a hívő tömegeket.

Megengedhetetlen passzivitás tapasztalható ebben a kérdésben a tömegszervezetekben dolgozó elvtársainknál, elsősorban az ifjúságnál, amely szinte teljesen elhanyagolta a természettudományos propagandát, valamint az MNDSz-ben dolgozó elvtársainknál, akik túl későn, vagy egyáltalán nem vették észre a klerikális aknamunkát a Szülői Munkaközösségekben és nem vették fel ellene időben a harcot.

A klerikális reakció elleni harcunk fokozásánál

abból kell kiindulni, hogy ez a harc politikai harc, amely az imperialisták ötödik hadoszlopának egyik legfontosabb osztaga ellen irányul, nem pedig a vallás ellen, a hit ellen, sőt nem is az egyház ellen általában.

Nekünk semmi bajunk sincs a katolikus dolgozó tömegekkel, amelyek épp oly odaadó és lelkes támaszai a szocializmus építő népi demokráciának, mint a más felekezeti, vagy meggyőződésű dolgozók. Bajunk a klerikális reakcióval van és a feladat éppen abban áll, hogy a klerikális reakciót elszigeteljük a dolgozó tömegektől. A klerikális reakciót, mint politikai reakciót kell lelepleznünk, amely a vallást csupán spanyolfalnak használja az imperialista háborús uszítókat szolgáló aknamunkájának leplezésére.

Mi ezután is, úgy, mint eddig, tisztelhetünk a vallásos meggyőződést, valljuk és megvalósítjuk a teljes vallásszabadságot az állami életben, kiindulva abból az elvből, hogy a vallás állami vonatkozásban magánügy. Ugyanakkor természetesen fokozottan kell érvényesítenünk a marxizmusnak, leninizmusnak azt a tanítását, hogy a vallás a Párton belül nem magánügy, hogy funkcionáriusaink és tagságunk nevelése a dialektikus materializmus szellemében fokozott kötelességünk.

Ezt a feladatot természetesen nem időtől és tértől függetlenül kell megoldanunk, hanem alá kell rendelnünk a Párt politikai főfeladatainak. Ezek a főfeladatok: a szocializmus építése, a béke megvédése, a proletárdiktatúra megszilárdítása, a munkásosztály és a dolgozó parasztság szövetségének megőrzése, a Párt és a dolgozó tömegek közötti kapcsolatok elmélyítése, dolgozó népi egységének megszilárdítása. Ebből az következik, hogy annak az elvnek az érvényesítésénél:

a vallás a Párton belül nem magánügy, különbséget kell tennünk egyszerű párttagok és pártfunkcionáriusok között és a Párthoz való tartozást semmiképpen sem szabad függővé tenni attól, vallásosak-e párttagjaink?

Pártfunkcionáriusainknál persze magasabb követelményeket kell támasztanunk és abból kell kiindulnunk, amit Rákosi elvtárs mondott Központi Vezetőségünk február 10-i ülésén: „egyéni magatartásukkal is segítsék a Párt harcat, a klerikális reakció és annak ideológiai befolyása ellen”. Ez azt jelenti, hogy elsősorban függetlenített funkcionáriusainktól, vezető és közép-kadereinktől el kell várnunk, hogy gyerekeiket ne járassák hittanra, ne vegyenek részt egyházi szertartásokon és — nem utolsággal — feleslegüket is a kommunista világnézet szellemében neveljék. Ugyanakkor párttagságunk között türelmes felvilágosító munkát kell folytatnunk, neveléssel és propagandával kell elérnünk, hogy felismerjék: templombajárással, körmenetekkel való részvétellel, gyermekeik hittanra küldésével, öntudatlanul is a klerikális reakció törekvéseit segítik elő. A klerikális reakció ma bizonyos fokig taktikát változtatott: ma nemcsak arról beszél, hogy a kommunisták „elkárhoznak” és a közeli „világvégnél”

pokorra jutnak, ma a klerikális reakció taktikája nem annyira abba áll, hogy a kommunistákat „kiprédikálják” a templomból, eltiltják az egyházi szertartásokon való részvételtől, hanem sokkal inkább abból áll, hogy egyesenes csábítják a kommunistákat gyónásra, áldozásra, körmenetekre, azért, hogy ékeket verjenek sorainkba, hogy az egyházi szertartásokon és ünnepeken résztvevő kommunistákat úgy tüntessék fel, mint a klerikális reakció híveit, akik csak látszólag kommunisták, valójában maguk is ellenségei a szocializmusnak.

A klerikális reakció képviselőinek elszigetelése a dolgozó néptől, nem rendőri rendszabályokon múlik, hanem

döntően a népe-neveink, a felvilágosító munkán múlik.

Ezen a területen tanulnunk kell azokból a hibákból, amelyeket a kutatók elleni harc folyamán gyakran elkövettünk. Az egyházi reakció elleni harcot nem szabad „versenyként” felfogni, mint ahogy ez sokszor a kulákokkal kapcsolatban történt. Mi a fakultatív vallásoktatás ölgában — mint mondtam — változtatni fogunk tavalyi passzív magatartásunkon.

De már most óvok attól a tévzástól, hogy minden dolgozó embert, aki a mi felvilágosító munkánk ellenére hittanra fogja küldeni gyermekét, egyszerűen reakciónak bélyegezzünk és így taszítsunk el magunktól.

Mi igenis propagandát fogunk kifejteni a gyermekek hittanra küldése ellen, de adminisztratív rendszabályokat, megfélemlítést nem szabad alkalmaznunk, még kevésbé szabad anyagi hátrányok kiltatásba helyezésével fenyegetőzni.

Különösen tartuk szem előtt, hogy a baloldali túlzások alkalmas taktikát teremtenek egyes provokációkra, a reakció részéről. Az ellenség arra használja fel a baloldali túlzások teremtette hangulatot, hogy maga döntsön le éjszaka keresztet, rongáljon meg kálváriá-állomásokat, hogy aztán elterjeszthesse: mindezt a kommunisták tették.

Amikor mi felvesszük a klerikális reakció által felénk dobott kősztyűt, akkor mi

a jogos önvédelem politikáját folytatjuk.

Békénket védjük, hazánkat védjük: épülő szocializmusunkat védjük. Küzdünk azok ellen, akik az ellenreformációtól kezdve az 1848-as szabadságharcra át a mai napig mindig áldásukat adták a magyar szabadság idegen hóhérainak munkájára. Küzdünk azok ellen, akik az első imperialista háborúban éppúgy a háborús uszítók sorába álltak, mint a második világháborúban és akik semmit sem tanulva és semmit sem felejtve, uszítanak a harmadik világháborúért. Küzdünk azok ellen, akik 1919 után éppúgy a nagybirtokos és nagytőkés uralom visszaállításáért harcoltak, mint 1945 után.

De ugyanakkor teljes rokonszenveinkről és támogatásunkról biztosítjuk azokat, akik magában az egyházban lépnek fel — akár papok legyenek, akár világiak — ez ellen a katasztrófa-politika ellen, népköztársaságunk és a katolikus egyház közötti béke és megegyezés mellett.

Mindazok felé, akik akarják a megegyezést a népi demokráciával, nyitva vannak a kapuk.

hogy egy ilyen megegyezés elvben lehetséges, azt a lengyel példa mutatja. A lengyel püspöki kar — idézem a megegyezés szövegét: — „felhívja a lelkesítő kart, hogy lelkipásztori munkájában a híveket az ország újjáépítése és a nemzet jólétének emelése érdekében minél buzgóbb munkálkodást buzdítsa”. A mi püspöki karunk ennek ellenkezőjére buzdítja a lelkipásztorokat.

A lengyel püspöki kar kijelentette, hogy: „Az az elv, hogy a legfőbb és egyben irányító egyházi tekintély a pápa: hitéleti, az erkölcsi, valamint az egyházi igazságszolgáltatás kérdéseire vonatkozik, minden egyéb kérdésben pedig a püspöki kar a lengyel államérdekekhez igazodik”. A magyar püspöki kar nem a magyar államérdekekhez igazodik, hanem a Vatikánnak az imperialistákat kiszolgáló politikájához.

A lengyel püspöki kar kijelentette, hogy: „Felvilágosítja a lelkesítő kart arról, hogy nem szabad ellen-szegülnie a falusi szövetkezeti

mozgalom kiépítésének”. A magyar püspöki kar ennek ellenkezőjét teszi: arra buzdítja a papságot, hogy védje a kulákokat és támadja a szövetkezeteket.

A lengyel püspöki kar kijelentette, hogy „elítél minden államellenes fellépést és különösen küzdni fog az ellen, hogy a vallásos érzelmet államellenes célokra visszaéljenek”. A magyar püspöki kar ennek ellenkezőjét teszi: a vallásos érzelmet államellenes célokra él vissza.

A lengyel püspöki kar kijelentette: „megbélyegzi és kanonikus következményekkel megbünteti azokat a lelkesítőket, akik bármely államellenes földalatti mozgalomban való részvételben bűnösnek találtnak”. A magyar püspöki kar ennek ellenkezőjét cselekszi: a mai napig sem határozta el magát az amerikai kémről, Mihailovicstól és az államellenes összeesküvő Mindszentyt ma is „bíboros hercegprímásként” tiszteli.

Ezzel a püspöki karral szemben lehetetlen a béke és a megegyezés politikáját folytatni. De

a béke és a megegyezés politikáját akarjuk és fogjuk folytatni

a néppel együttműködő, a Népköztársasághoz hű lelkeskedő papság iránt. A klerikális reakciónak nem adhatunk anyagi támogatást, de a dolgozó nép hazájához hű lelkeskedő papságnak adunk, készek vagyunk biztosítani megfelelő létminimumát.

Hadd foglaljam össze a fő feladatokat.

Négy főkérdésről, négy főfeladatról van szó:

1. Leleplezni a klerikális reakciót, a katolikus püspöki kart, mint a béke ellenségét.

2. Támogatni és segíteni azokat a néphez hű papokat, akik a püspökökkel szemben támogatják a békét és a népi demokráciát.

3. Politikai felvilágosító munkával együtt megfelelő állami önvédelmi rendszabályt is kell fogantatni a klerikális reakció ellen.

4. El kell érni, hogy funkcionáriusaink, de tagságunk zöme se járassá hittanra gyermekeiket. Fokoznunk kell a klerikális reakció elleni propagandánkat a nép között, fokoznunk kell az egyházi ideológia elleni felvilágosító munkánkat a Pártban.

El vagyunk szánva arra, hogy hazánk és békének védelmében, népi egységének védelmében, szocialista építómunkánk biztosítására az imperialistáknak ezt az ötödik hadoszlopát, a klerikális reakciót is felszámoljuk.

MI TÖRTÉNT ÉS MI TÖRTÉNIK?

MOZI

Belvárosi (6, 8): Micsurin.

Korzó (6, 8): Makacs menyecske.

Fáklya (fél 7, 8): Magyar-szovjet hirodó. — Kubáni melódiák. — Al-latok szigete. — Ellopták szívemet.

MSZT filmszolgálat

A Magyar-Szovjet Társaság mo-zija szerdán Átokházán játssza a „Sztálingrádi csata” című filmet és kultúrhíradót.

MŰVESZET

Az ujszegedi Szabadtéri Szinpa-don szombaton, 10-én este 8 órákor opera-operett est lesz.

A fegyveres alakulatok 150 tagú fúvószenekara az ujszegedi Szaba-dtéri Szinpadon június 24-én és 25-én tartja hangversenyét.

Szolgálatos gyógyszerészek:

Borbély örök. b. Ugyr I.: Sztálin-körút 20. Telefon: 35—02. Leskó Vilmos: Ujszeged, Vedres-utca 1. Telefon: 40—37. Nagy örök. k. dr. Hangay: Április 4.-útja 31. Tele-fon: 35—13. Zakar S. örök. k. Máthé Mihály: Valéria-tér 1.

A MASZOVLET közli, hogy szer-dán reggel 7 órákor külön repülő-gép indul Szegedről Budapestre. Vi-teldíj 50 forint. Helyfoglalás a MASZOVLET-irodán szerda reggel 6 óráig.

A MPSzSz Zenepedagógus Mun-kacsoportja 8-án, csütörtökön dél-után 6 órákor tartja növendékhang-versenyét a Zenekonzervatórium hangversenytermében.

Az egyetem dolgozói még jobban meg akarják ismerni a szovjet irodalmat

(Tudósítónktól.) A Magyar Szovjet Társaság Egyetemi Szer-vezete a bölcsészeti karon könyv-ankétot rendezett. Ennek keretében az egyetem hallgatói és dol-gozó Solohov szovjet író kiváló alkotását, az „Új barázdát szánt az eke” című regényt vitatták meg.

Az értékes felszólalások meg-mutatják Solohov kitűnő regé-nyének értékét és jelentőségét, megmutatták, hogy milyen je-lentős ez a könyv számunkra napjainkban, a falusi osztályharc idején. Az „Új barázdát szánt az eke” a szocializmus útján meginduló dolgozó parasztságunkat tanítja. Megmutatja, hogy a Párt, a munkásosztály segítsé-gével miképp küzdi le a cári-kor-szak által elnyomott parasztság a maradiságot, a régi szokások erejét, miképp szabadult ki a ku-lákok és az ellenforradalmárok karmaiból.

„Megmutatja a vita Solohov regényének mai magyar aktuali-tásait. A Szovjetunióban a ku-lákok éppen olyan aljas eszkö-zökkel harcoltak a szocializmus, a szövetkezetek ellen, mint a mi kulájkaink. A Solohov által jel-

lemzett mindenre képes kulákti-pusok torzarcvonásaiban a len-gyelkápólnai gyilkosokra isme-rünk rá” — mondotta Ballag La-jos elvtárs, az egyetem egyik dolgozója.

A termékeny vita általános irodalomelméleti kérdéseket is felvetett. Ennek során kiderült, hogy az egyetem egyes fakultá-sain, például a Természettudo-mányi Karon nem foglalkoznak eléggé a szovjet irodalom s egy-általán az irodalom kérdéseivel.

„Beletemekezünk saját szak-mánk kérdéseibe s elhanyagoltuk az irodalmat” — mondotta Mi-hály elvtárs, a Természettudo-mányi Kar egyik hallgatója s mindjárt javaslatot is tett gyako-ri szovjet könyvankétok ren-dezésére. A jelenlévő egyetemi dolgozók nagy lelkesedéssel fo-gadták el a javaslatot s elhatá-rozták, hogy a jövőben még gyakrabban rendeznek könyv-an-kétokat nagy szovjet regények-ről, hogy az egyetem hallgatói és tudományos munkásai minél jobban megismerjék azt a nagy szovjet irodalmat, amely példa és utmutatás békeharcainkban, az ötéves tervünk, a szocializmus építésében.

K. J.

A PÁRT ÉS RÁKOSI ELVTÁRS útmutatásával érhettem el eredményeimet

A multban megaláztatás, nehéz sors volt része az iparostanulók, a „tanoncok”, „inasok” rétegeinek. Nehéz, keserves idők teltek el, amíg kitanulhatták szakmájukat. A felszabadulással megváltozott az ő helyzetük is. Népi demokráciánk segíti, támogatja tanulásuk-ban az iparostanulókat és nyugodt tanulás; lehetőséget biztosít szá-mukra. Ezt bizonyítja Fodor Gyula ipari tanuló példája is. aki jó tanulásért — amint arról beszámoltunk — a közelmultban része-sült 200 forint pénzjutalomban. Szerkesztőségünkhez intézett leve-le az ipari tanuló új, megválto-zott helyzetéről beszél.

A magyar fiatalok élete, a régi „inasok” élete a multban leírhatatlanul mostoha volt. Útés, verés, há-zimunkák volt a sorsunk, szakmán-ka azonban nem tudtuk megtanul-ni. Ma, Népköztársaságunk Alkot-mánya — amely Pártunk harcainak eredményeképpen született meg, — a társadalom megbecsült tagjává tett bennünket, magyar ipari tanu-lókat is. A dicsőséges Szovjet Had-sereg nyitotta ki előttünk a szabad és boldog jövő kapuit, hazánk fel-szabadítása tette lehetővé a dolgozó magyar fiatalok számára, hogy az élet minden területén elfoglalják méltó helyüket és példaadó munká-jukkal, tanulásukkal haladjanak a Párt irányítása mellett egész dolgo-zó néppel együtt. A mi munkánk, ipari tanuló munkája, elsősorban szakmánk alapos elsajátítása, po-litikai tisztánlátásunk fejlesztése, műveltségünk emelése azért, hogy minél eredményesebben vehessük ki részünket a szocializmus építéséből.

Csak az lehet jó ipari tanuló, csak az követi igazán a Pártot, aki saját tudását átadja a többieknek, osz-tálytársainak, elvtársainak!

Rákosi elvtárs 1949 szeptem-ber 16-i beszédében mutatót rá a szak-munkásképzés döntő fontosságára és én akkor ismertem fel, hogy jó mun-kát csak úgy végezhetek, ha a gye-

nébkeket is segíttem a tanulásban. Ezt tartottam szem előtt szeptem-ber óta mindig és így, egyedül a Párt és Rákosi elvtárs útmutatásával ér-hettem el eredményeimet és ennek alapján azt, hogy a Munkaerőtar-talék Hivatala 200 forint jutalom-ban részesített.

Ez a jutalom még fokozottabb ta-nulásra és társaim segítségére bu-zdít. Igérem a Pártnak, hogy ezután még nagyobb odaadással, még na-gyobb szorgalommal és lelkesede-sel folytatom tanulmányaimat, még erőteljesebben segítem gyengébb ta-nulótársaimat, hogy hasznos építője lehessen a szocializmusnak, amelyet csak a Párt vezetésével érhetünk el.

S z a b a d s á g!

Fodor Gyula,
az ipari tanulóiskola
20 pontos „Jó tanuló”-ja.

A SZERKESZTŐSÉG ü z e n i

Felkérjük azokat az utó-ő pajtásokat, akik még nem ve-ték át szerkesztőségünk tájékoztatóját, mielőbb jöjjenek be hozzánk.

Felkérjük az alant felsorolt elvtársakat, hogy június 9-én, pénteken délután 6 órákor fontos meg-beszélés végett szerkesztőségünkben feltétlen jelenjenek meg:

Galambos Istvánné Szegedi Cipő-gyár, Vidács István Gázgyár, Gyé-mánt Imréné, Soós István Kon-zervgyár, Pesti György Dohány-gyár, Pópoly Lajos Ruházati NV., Szentesi Vida János Pick Szalám, Suszter János Szegedi Kender, Tes-léry Jánosné Szegedi Téglagyárak, Tóth Vera Textilkombinát.

Agócsi János elvtársnak Vágó-híd: Beküldött sorait megkapjuk, rövidesen felhasználjuk.

Vidács István elvtársnak Villany-telep: A műhelyértékezeletről beküldött sorait megkapjuk, rövidesen egy nagyobb cikkbe fogjuk bele-dolgozni.

Koppány István elvtársnak. A strandavatással kapcsolatos cikkét rövidesen leközzöljük.

Peterdi Lajos elvtársnak, Dóczy Piroksa és Makra Piroksa pajtá-soknak. A beküldött két fogalma-zást megkapjuk, valóban tehetséges írások. Rövidesen felhasználjuk, Várjuk a többi sorokat.

Pópoly Lajos elvtársnak, Ruháza-ti NV. A sztahanovista kitünteté-sekről beküldött tudósítását rövi-desen egy másik hasonló cikkel egybedolgozva hozzuk ki.

Doktor Lajos elvtársnak. Kefe és Ecset NV. Az újtókról írt sorait holnap számunkban közöljük.

Abraham Ferenc elvtársnak, Gyufagyár. Beküldött levelét több hasonló levéllel fogjuk egyszerre közzélni.

Pióker László pajtásnak, Madách I. Kollégium. Kérünk, hogy ma délután szerkesztőségünket feltétle-nül keresd fel. Lehetőleg délután 5 órákor. Feltétlen elvárunk.

IDŐJÁRÁSJELENTÉS:

Gyenge szél, kevés felhő. Egy-két helyen kisebb délutáni zápor-eső, esetleg zivatar. A meleg to-vább tart.

JÓLSIKERÜLT ZENEDÉL-UTANT rendezett az MSZT Rókus II. szervezete, a Postás szimfonikus zenekar közre-működésével. A zenekart Szer-dahelyi László karnagy ve-zényelte.

HALALOZAS. Horváth Árpád László gyümölcskereskedő elhunyt. Temetése folyó hó 7-én (szerdán) délután fél 6 órákor lesz a belvárosi temető halottasházából.